

Predikan av Carl Lagerkvist – Vårt evighetshopp - 2024

Vi är i Alla Helgons helgen, en tid fylld av både stillhet och allvarsamhet. För många människor kanske det också innebär att anspela och väcka fram det som skrämmer oss, kommersen kring det som på senare år fått benämningen Halloween är stor både genom ekonomisk påverkan och i populärkulturen och kanske kan till stor del hjälpa många att trycka undan känslor kring död, sorg och saknad, men kommersen kring halloween tenderar att enbart lura oss själva och trycka bort det faktum som många är just rädda för på djupet nämligen – döden. Vi bör istället faktiskt tillåta oss och våga stanna upp och prata mer om döden, våra liv och vad som händer efter detta liv. Spelar det någon roll hur jag agerar, tänker för allt verkar ju ändå bara gå åt pipsvängen milt uttryckt? Jag kommer åter komma till svaret senare. Denna helg i alla helgons tid bär vi med oss minnet av dem som gått före oss, de som levt sina liv i tro, kärlek och hopp. De som på jorden sått och skördat och de som fått bryta upp ifrån detta liv. Det är en tid för eftertanke, för tacksamhet och, inte minst, för att påminnas om vårt evighetshopp – löftet om att livet inte slutar med döden utan fortsätter i evigheten.

Jesus ger oss ett löfte som inte bara rör liv och död, utan också varje liten del av vårt liv. När han säger att Gud känner varje hårstrå på våra huvuden och ser varje sparv som faller, påminner han oss om att vi är djupt kända och älskade av vår Skapare. Denna kärlek är inte flyktig, den sträcker sig genom hela vårt liv och vidare in i evigheten. Vårt hopp är förankrat i Jesu död och uppståndelse – en seger över döden som inte bara förändrar framtiden utan ger oss mod och tro här och nu.

Men vårt hopp om evigheten är inte en svag tröst eller något ytligt litet löfte. Det är ett hopp grundat i Jesu död och uppståndelse, en triumf över döden som öppnat vägen för oss. Alla Helgons helg är därför ett tillfälle att minnas

dem vi förlorat, men också att påminna oss om att deras resa inte är över. Vi får också påminnas och tänka på alla de barn, kvinnor och män som gått bort i till kriget nere i Gaza och västbanken, oskyldiga människor! Döden ligger nära sammankopplat med livet och döden, vilken lott man har fått i detta liv.

Det är som om vi på denna dag står precis vid brytpunkten – den allra tunnaste linjen mellan det jordiska livet och evigheten, mellan vår egen existens och det okända. Vi bär inom oss minnet av dem vi älskat och mist, och kanske anar vi att våra böner når dem, att våra ljus når Gud som är livets källa. Döden har alltid skrämt oss människor. Det är något okänt, ett mysterium som ingen av oss kan förstå fullt ut, men som vi alla måste förhålla oss till. Döden är det villkor som gäller för allt levande – och därför gör den något med oss, djupt i våra själar. Döden ställer frågan om vårt hopp. Den tvingar oss att blicka framåt, mot något bortom vår egen synhorisont. När vi tänder våra ljus i dag är det med en dubbel betydelse. Å ena sidan är det ljus som vi tänder till minne av dem som gått bort. Dessa ljus är som en påminnelse om att deras minne lever vidare i oss. Men ljusen bär också på något annat – ett löfte och ett hopp. Ett hopp om att detta liv inte är allt vi får. Ett hopp om att de som har lämnat oss har gått in i evigheten, till Gud. Som Bibeln påminner oss: Gud är de levandes Gud. För Gud lever vi, även när vår kropp inte längre är här. Vi ser detta hopp speglat i Jesu ord om uppståndelsen. Vi hoppas och tror på en tillvaro efter detta livet, en tillvaro där vi är i Guds närvaro. Tänk om döden bara är en övergång, en förändring precis som i naturen. I naturen ser vi livets växlingar – från larv till puppa, från puppa till fjäril. Naturen lär oss att förändring är en del av livets ordning, att varje steg leder till ett annat, ett större. Precis som fjärilslarven går från ett stadium till ett annat, kanske också vi gör det. Våra kroppar förändras med åren, våra celler förnyas, och

vi själva mognar. Vi är samma personer, men ändå annorlunda med tiden. Det påminner oss om att livet inte är statiskt, att varje stadium har sin plats i en större plan.

Men ändå – döden skrämmer oss. Den gör oss osäkra, kanske särskilt när vi förlorar någon som lämnar oss för tidigt. I sådana stunder får vi vända oss till Jesu ord och hans löfte. Jesus kom för att besegra döden, inte för att ta bort den från vår upplevelse, men för att ge oss hopp om ett annat liv, ett evigt liv. I Johannesevangeliet står det: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig ska leva, även om han dör." Det är en stor tröst, för han säger inte att vi ska undkomma döden, men han säger att vi inte ska gå förlorade.

När vi tänder våra ljus, låt oss påminnas om att Gud är en kärleksfull Gud, som vill liv och godhet för oss alla. Det är Gud som lyser med sitt ljus i mörkret, och mörkret kan aldrig övervinna det. Så även om vi möter sorg och saknad, kan vi veta att ljuset segrar till slut, trots att det känns som att allt går åt pipsvängen i denna stora värld med allt som händer runtomkring oss. Det vi gör här och nu spelar roll i en värld där det finns mörker så låt oss sprida Jesu hopp.

Låt oss lyssna till ord som Per Harling har skrivit:

*"Nu lyser ljusen i höstens mörker,
där varje låga bär ett liv,
som ännu lever i tacksamt minne
och som har funnit himmelsk frid."*

När vi ser ljusen lysa, låt oss minnas att deras låga är ett tecken på hoppet som lever i våra hjärtan. Låt oss minnas dem som gått före oss och vila i att de är i Guds händer. Och låt oss tro att samma hopp som brinner i ljusens

långor också bor i våra egna hjärtan – att livet inte slutar här, utan att det finns något mer, något större, där Gud väntar oss med sin kärlek.

Det blir mörkt nu, men det kommer bli ljusare igen. Det är vårt evighetshopp tills Gud blir allt i allt. Amen.